

KOLME

3.1 Johdanto aineaspektin tutkimukseen

¹Kaikki aine kosmoksessa koostuu atomeista. Tämä on esoteerinen tosiasia, jonka tietokoulut opettivat jo tuhansia vuosia sitten, siis kauan ennen kuin tiedemiehet löysivät atomin.

²Koulujen ulkopuolella atomiopin teki tunnetuksi Demokritos (400-luvulla ennen ajanlaskumme alkua) ja myöhemmin sen tekivät antiikin ajattelijat. Siten alkuperäinen esoteerinen oppi yksinkertaistui ja vääristyi. Oletettiin, ettei atomeilla ollut tajuntaa. Oletettiin, että fyysiset atomit olivat jakautumattomia ja ainoa olemassa oleva atomilaji.

³Nämä molemmat virheelliset oletukset ovat harhautaneet Länsimaiden ajattelijoita 2400 vuoden ajan.

⁴Olettamus, että tajuntaa ei ollut itse atomeissa, johti materialismiin. Tajunnan oletettiin syntyvän toisarvoisena ilmiönä ja vain aineen määrätyn organisaation ansiosta (hermojärjestelmässä). Olettamus, että fyysiset atomit olivat ainoa atomilaji, johti sekä fysikalismiin että subjektivismiin, niin merkilliseltä kuin se tuntuukin.

⁵Fysikalismin mukaan aine on samaa kuin fyysinen aine, eikä fyysisen todellisuuden lisäksi ole mitään muuta aineellista todellisuutta. Fysikalismista tuli välttämätön looginen seuraamus sen jälkeen kun oivallettiin, että aine koostuu atomeista mutta ei ymmärretty, että fyysisten atomilajien lisäksi oli olemassa muita.

⁶Perinne ylifyysisestä todellisuudesta jäi kuitenkin eloon ”idealisisessa” filosofiassa ja uskonnossa. Mutta fysikalismin mukaan ylifyysisuus ei voinut olla aineellista. Siten oletettiin yksinomaan ”henkisen”, immateriaalisen todellisuuden olemassaolo näkyvän fyysisen todellisuuden tuolla puolen. Niin oli laskettu perusta subjektivismille, joka siten erotti näkymättömän ja näkyvän maailman toisistaan kuilulla, jonka yli oli mahdotonta rakentaa siltaa.

⁷Tämä oli tietenkin väistämätöntä, koska filosofeilla ei ollut esoteriikan tosiasioita ylifyysisen todellisuuden aineellisesta laadusta. Vain esoteriikka voi antaa järkevän selityksen ”henkisestä todellisuudesta” opettamalla, että olemassaololla on kolme aspektia, että on olemassa monia aineellisia maailmoja fyysisen maailman lisäksi ja että tajunnan olemassaolo on universaalinen asia.

⁸Filosoifeilta puuttui tärkeä, ratkaiseva oivallus, että fyysiset atomit eivät ole jakautumattomia vaan koostuvat vuorostaan hienommista ei-fyysisistä atomilajeista. Jos he olisivat hylänneet dogmin jakautumattomasta ja koostumattomasta fyysisestä atomista, he olisivat voineet ymmärtää, ettei näkyvän ja näkymättömän, ”aineellisen” ja ”henkisen” todellisuuden välillä ollut kuilua, vaan päinvastoin välttämätön yhteys.

⁹Ensimmäisen askeleen siihen suuntaan ovat ottaneet aikamme eksoteeriset tutkijat. He ovat huomanneet, että kemialliset atomit ovat jakautuvia. He ovat huomioineet, että nämä atomit koostuvat hienommista, niin kutsutuista subatomisista osasista. Jotkut tutkijat katsovat niiden koostuvan edelleen yhä hienommista atomeista. Sen vuoksi jotkut tutkijat ovat päättelleet, että atomi on loputtomiin jakautuva. Tämä oletamus on kuitenkin niin matemaattisesti kuin loogisesti kohtuuton, koska äärettömän pienet osaset eivät voisi edes suurimpana määränä rakentaa pienintäkään aineellista suuretta.

¹⁰On siis olemassa eräänlaisia pienimpiä mahdollisia osasia. Hylozoikassa näitä kutsutaan monadeiksi eli ikiatomeiksi. Ne ovat siten kaikkien muiden, koostuneiden atomien alkuperäisiä rakennusaineita. Ikiatomit eivät rakennu pienimmistä atomeista eikä niitä voi jakaa pienemmiksi atomeiksi. Siten ne ovat varsinaisia atomeja, jakautumattomia osasia, joihin sanan merkitys alunperin viittaa. Mutta myös ikiatomin täytyy koostua jostakin.

3.2 Ikiaine

¹Tämä jokin, josta ikiatomit koostuvat, on ikiaine. Se on kokonaan toisenlaista ainetta kuin kaikki kosmoksessa oleva aine. Sellainen kosminen aine koostuu osasista ja niiden välisestä tyhjiöstä. Ikiaine sitä vastoin on täysin homogeenista. Se on ehdottoman tiheää ja samanaikaisesti ehdottoman elastista, mikä voi vaikuttaa paradoksilta.

²Ikiaineella ei ole rajaa. Se on todellinen ääretön tila. Ikiaine on ikuinen ajassa. Se ei ole koskaan syntynyt eikä se koskaan tuhoudu. Se on ikuisesti kaltaisensa. Se ei koskaan muutu. Ikiaineessa on potentiaalisesti kaikki ne ominaisuudet, jotka ilmenevät atomisessa aineessa. Ikiaine on kaiken perusta ja aines.

³Ikiaine on ikuisesti tiedostamaton. Tämänkaltaisessa homogeenisessa ja muuttumattomassa aineessa ei voi syntyä tajuntaa. Vasta ikiatomeissa ja näiden koostamassa aineessa tajunnankehitys mahdollistuu.

3.3 Dynamis

¹Ikiaine säilyy ikuisesti ja on ikiaineena muuttumaton. Ikiaine uhkuu suunnatonta voimaa ja aktiivisuutta. Tämä energia, joka vaikuttaa ikiaineessa taukoamatta, on ikiaineen dynaaminen energia. Tälle energialle Pythagoras antoi nimen dynamis.

²Niin kuin ikiaine on kaiken muun aineen aihe, on dynamis kaiken liikkeen, muutoksen, voiman, energian syy koko universumissa. Dynamis on ikivoima. Dynamis ei ole koskaan syntynyt eikä se koskaan lakkaa. Dynamis on ikuinen, rajoittamaton ja muuttumaton. Dynamis on kaikkivoipa. Mutta dynamis on myös sokea, ikuisesti tiedoton ikiaineen tavoin.

³Dynamiksen kaikkivaltius osoittautuu siinä, että se luo ikiatomit. Mikään muu voima universumissa ei voi tätä tehdä. Rajattomassa ikiaineessa syntyy täten joka hetki lukemattomia uusia ikiatomeja. Tämä tapahtuu siten, että ikivoima ”kaivaa reiän” ikiaineeseen, tekee ”kuplan” tähän ehdottoman tiheään aineeseen, mikä on mahdollista sen elastisuuden vuoksi. Ikiatomit ovat siten tyhjiöitä ikiaineessa.

⁴Dynamis vaikuttaa jokaisessa luomassaan ikiatomissa. Jos ikivoima lakkaisi olemasta, vaikka vain sekunnin murto-osaksi, ikiatomit hajoaisivat ja ”kuplat” sulautuisivat homogeeniseen ikiaineeseen. Niin kauan kuin dynamis vaikuttaa ikiatomissa, on myös ikiatomi yksilö. Mikään ulkoinen voima ei voi hajottaa ikiatomia, vaan se on kuolematon.

3.4 Ikiatomit (monadit)

¹Ikiaine dynaamisine energioineen on ikiatomien (monadien) syy. Ja ikiatomit ovat vuorostaan kaiken muun, koostuneen aineen rakennuskiviä. Ikiatomit ovat aineen pienimmät mahdolliset osat.

Ne voi kuvitella häviävän pieniksi voimapisteiksi.

²Ikiatomeissa ilmenevät olemassaolon kolme aspektia. Ikiatomit ovat muodostuneet ikiaineesta, sisältävät ja ilmaisevat kaikkivoipaa ikivoimaa ja niillä on mahdollisuus tajuntaan.

³Ikiatomi on ikuinen ja häviämätön. Kaikki ainemuodot hajoavat. Ne hajoavat alkutekijöihinsä. Mutta ikiatomi on yksinkertainen, koostumaton ja jakamaton. Mihin se voisi hajota?

⁴Ikiatomilla on sisällään ehtymätön energia. Se on sen oma ikivoima. Se on ikuinen, itsetoimiva, kaikkivoipa. Mutta ikivoima sinänsä on sokea, sitä ei ohjaa tarkoituksenmukaisuus tai äly.

⁵Niin pieni kuin ikiatomi onkin, on se kuitenkin suuri potentiaalisuus. Sisimmässään se kantaa mahdollisuutta kaikkiin ominaisuuksiin ja kykyihin. Sen potentiaalisuus on kaiken kosmoksessa vähitellen manifestoituvan perusta.

⁶Ikiatomilla on mahdollisuus kaikkeen. Siten sillä on mahdollisuus myös tajuntaan. Kosmoksessa ikiatomien potentiaalinen tajunta herää ennemmin tai myöhemmin eloon. Kerran heränneenä tajunta

voi kehittyä edelleen. Ajan mittaan ikiatomista tulee tiedostava olento, tunteva, ajatteleva ja toimiva yksilö. Lopulta ikiatomista tulee minä. Olemme nyt kypsiä hylozoiikan täydelliselle ikiatomien määritelmälle:

⁷Ikiatomi on pienin mahdollinen aineen osa ja pienin mahdollinen yksilöllisen tajunnan kiintopiste.

3.5 Kosmos

¹Niin kauan kuin ikiatomit ovat vapaita ja toistensa kanssa koostumattomia ikiaineessa, ei niiden potentiaalinen tajunta voi aktuaalistua (herätä eloon). Vasta sitten kun ikiatomit ovat liittyneet yhteet ja sillä tavalla sulautuneet yhä tiheämmiksi ainemuodoiksi, niillä on vaikutusta toisiinsa, vasta sitten lukemattomat värähtelylajit voivat saavuttaa ne ja pakottaa ne aktiivisuuteen. Siten niiden tajunta aktuaalistuu.

²Ikiatomien vapaata olotilaa ikiaineessa Pythagoras kutsui kaaokseksi. Tämän vastakohtaa, ikiatomien järjestäytyntä kokonaisuutta, hän kutsui kosmokseksi. Kaaos on loppumaton ajassa ja tilassa. Kosmoksella on rajoittunut ulottuvuus tilassa ja rajoittunut kesto ajassa. Kosmoksen muoto on pallo.

³Kosmos syntyy, kasvaa annettuun laajuuteen, on olemassa niin kauan kuin ikiatomien täydellinen tajunnankehitys sitä tarvitsee. Sen jälkeen kosmos hajoaa. Tätä kaikkea ohjaavat muuttumattomat lait.

⁴Kaikkia kosmoksen elämänkiertoon sisältyviä prosesseja kutsutaan yhteisellä nimellä manifestaatioksi. Manifestaatioon ei sisälly vain kosmoksen rakentuminen ja purkautuminen, vaan kaikki suuremmat ja pienemmät prosessit kosmoksessa, kaikki aineen muotoutuminen ja hajoaminen, kaikki energiasiirrot.

⁵Tärkeintä manifestaatioprosessissa on, että tajunta, joka jokaisessa ikiatomissa on potentiaalisena, herää eloon (aktuaalistuu) saavuttaakseen sitten yhä suuremman selkeyden. Kun ikiatomilla lopulta on tietoa kosmoksen kaikista laeista, se on kosmisesti kaikkietävä. Silloin se on myös oppinut soveltamaan kaikkia lakeja täydellisellä tarkkuudella, jolloin se on kosmisesti kaikkivoipa. Kun kosmoksen kaikki ikiatomit ovat saavuttaneet kosmisen kaikkietävyyden ja kaikkivaltiuuden, on kosmos toteuttanut päämääränsä. Silloin kosmos hajoaa.

⁶Kosmoksessamme on monadeja (ikiatomeja) tajunnan kaikilla kehitysasteilla – nukkuvasta monadista kosmisesti kaikkietävään ja kaikkivoipaan. Kosmoksen korkeimmalle kehittyneet monadit muodostavat kollektiivin, joka ohjaa manifestaatioprosessia tarkoitettuun lopulliseen päämäärään.

⁷Kosmoksemme on jo täydellistynyt organisaatio.

3.6 Aineen koostumus

¹Koska ikiatomit ovat aineen pienimmät osat, koostuu kaikki kosmoksessa, suoraan tai epäsuoraan, ikiatomeista. Karkeammat hiukkaset, jotka tiede tuntee – atomit ja subatomiset hiukkaset – rakentuvat hienommista atomeista, jotka vuorostaan koostuvat yhä hienommista. Niin

jatkuu sarja, joka loppuu kaikista hienoimpiin ikiatomeihin eli monadeihin.

²Näitä erilaisia hiukkaslajeja kutsutaan hylozoiikassa atomilajeiksi. Eri atomilajit muodostavat katkeamattoman ketjun ikiatomeista fyysisiin atomeihin. Korkein atomilaji eli numero 1 on ikiatomit. Alin eli numero 49 on fyysisen aineen atomit.

³Alemmat atomilajit koostuvat siten kaikista korkeammista, ja korkeammat läpäisevät siksi kaikki alemmat. 49-atomi koostuu muutamista 48-atomeista, jokainen 48-atomi muutamista

47-atomeista jne. Atomilaji 1, ikiatomit, lävistää siten kaikki atomilajit kosmoksessa. Atomilaji 49, fyysiset atomit, on atomilaji, jonka koostumuksessa on eniten ikiatomeja.

⁴Jokainen atomilaji on rakennusaines omalle määrätylle ainelajilleen, jota kutsutaan atomiaineeksi. Olemme jo nähneet kuinka korkeammat atomilajit rakentavat ja lävistävät kaikki alemmat atomilajit. Korkeampi atomiaine lävistää sen tähden kaikki alemmat lajit, ja kaikki 49 atomiainetta vievät saman tilan kosmisessa pallossa.

⁵49 atomilajia lävistävät toisensa myös toisella tavalla. Samalla kun ikiatomit (1-atomit) koostuvat 2-atomeiksi, jää vapaita ikiatomeja kaikkialle 2-atomien väliin. Kun 2-atomit ovat rakentaneet 3-atomit, jää vapaita 2-atomeja kaikkialle 3-atomien väliin. Vastaava pätee kaikkien alempien atomilajien koostumiseen, niin että lopulta, kun emotionaalitatomit (48) ovat koostuneet fyysisiksi atomeiksi (49), kaikkialla 49-atomien välissä on vapaita 48-atomeja.

⁶Kosmoksessa ei ole tyhjää tilaa. Fyysinen aine, joka meistä vaikuttaa täysin tiheältä, on enimmäkseen tyhjiötä harvaksen sijaitsevien hiukkasten välillä. Hylozoiikka opettaa, että korkeampi aine täyttää aina alemmassa aineessa olevan tyhjiön.

⁷Korkeampia ainelajeja kuviteltaessa voi lähteä analogiasta fyysisessä maailmassa. Kappale rautaa on esimerkki kiinteästä fyysisestä aineesta. Kuumennettaessa se alkaa hehkua. Rautapala lähettää valoa, joka on ainetta, joskin toisenlaista kuin rauta-atomien aine. Hylozooisen terminologian mukaan vähemmän koostunutta, hienommista hiukkasista koostuvaa korkeammanlaatuista ainetta. Valo voi tunkeutua tietyn kiinteän aineen läpi, ottaa sen kanssa saman tilan. Ja kuitenkin valo on edelleen fyysistä ainetta.

⁸Erilaisilla yhä hienommilla ylifyysisillä aineilla on paljon suurempi läpäisykyky. Fyysiseen valoon verrattuna ne ovat laadultaan suuremmassa määrin ”immateriaalisia”. Mutta ainetta ne kuitenkin ovat. Mitään immateriaalista ei ole.

3.7 Maailmat kosmoksessa

¹Jokainen atomiaineen laji on oma maailmansa. Olemme jo nähneet, että näiden eri atomimaailmojen aine on erilaista – hienompaa tai karkeampaa. Jokaisella on edelleen omalaatuisensa liike: energia, värähtelyt. Jokainen ainelaji ja maailma mahdollistaa omalaatuisensa tajunnan, kokonaan toisista lajeista eroavan. Ajatelkaamme vain eroa fyysisen, emotionaalisen ja mentaalisen tajunnan välillä!

²Kaikki eri maailmat lävistävät toisensa. Ne vievät saman tilan, ovat tämän yhteisen tilan eri ulottuvuuksia ja omaavat eri aikajakson eli keston.

³Yhdessä nämä 49 atomimaailmaa muodostavat pallon. Tämä pallo on meidän kosmoksemme. Fyysisessä maailmassa (49) se vastaa galaksiamme sen miljardeine tähtineen.

⁴Loppumattomassa ikiaineessa on tilaa rajoittamattomalle määrälle kosmoksia. Sellaisia kosmisia palloja on manifestaation kaikilla asteilla. Jotkut ovat rakenteilla, eivät ole vielä muodostaneet fyysistä maailmaa ollen sen tähden meille näkymättömiä. Toiset, huomattavasti vanhemmat, ovat täyttäneet tarkoituksensa ollen purkautumassa, samalla tavoin näkymättömiä.

⁵Sellainen kosmos kuin meidän koostuu, inhimillisesti katsoen, suunnattomasta määrästä palloja pallojen sisällä: aurinkokuntien aggregaatteja, aurinkokuntia, planeettoja.

3.8 Aurinkokunnat

¹Ne 49 atomimaailmaa, jotka yhdessä muodostavat kosmoksemme, ovat rakentuneet määrätyn suunnitelman mukaisesti. Ne muodostavat seitsemän seitsemän maailman sarjaa.

²Kosmoksen seitsemän korkeinta maailmaa, 1–7, ovat kaiken alemman manifestaation, maailmojen 8–49, perusta. Lähimmät seitsemän maailmaa, 8–14, ovat ikään kuin seitsemän korkeamman maailman alasmitoitettu jäljennös. Näissä maailmoissa tajunnalla ja liikkeellä on huomattavasti rajoitetummat mahdollisuudet. Kolmas seitsensarja, 15–21, on analogisella tavalla maailmojen 8–14 alasmitoitus jne.

³Alin seitsensarjamaailma on siten 43–49. Tässä aineessa rakentuvat aurinkokunnat. Aurinkokunnat ovat palloja, kosmoksen jäljennöksiä suunnattoman alasmitoitettussa mittakaavassa kaikkine niine rajoituksineen, joita se merkitsee tajunnan ja liikkeen ilmaisuille tässä suunnattoman koostuneessa aineessa.

⁴Aurinkokuntien alin maailma on siten maailma 49, fyysinen maailma. Miljarit aurinkokunnat eivät ole manifestaatiossaan vielä saavuttaneet fyysistä ainetta. Miljarit ovat lopullisesti purkaneet fyysisen maailmansa. Galaksimme meille näkyvät tähdet ovat vain murto-osa kokonaisuudesta.

⁵Kosmisten maailmojen 2–42 tavoin muodostuvat seitsemän alinta atomimaailmaa 43–49 korkeammassa atomimaailmoissa ja niistä. Peräkkäiset alemmat maailmat ”alas” maailmaan 49 saakka ovat saaneet alkunsa maailmasta 43 ja muodostuvat siitä:

⁶Seitsemän aurinkokuntamaailmaa ovat saaneet omat nimensä:

- 43 manifestaalimaailma
- 44 submanifestaalimaailma
- 45 superessentiaalimaailma
- 46 essentiaalimaailma
- 47 kausaali-mentaalimaailma
- 48 emotionaalimaailma
- 49 fyysinen maailma

⁷Muuten merkitään myös nämä maailmat yksinkertaisesti yksinomaan numeroilla.

3.9 Molekyyliaine

¹Aurinkokunnissa niiden atomiaine, 43–49, koostetaan molekyyliaineeksi. Jokainen atomilaji muodostaa kuusi yhä alemmaa molekyylilajia. Aurinkokunnassa on siten 42 (7x6) molekyylilajia.

²Molekyylilajit merkitään numeroilla 2–7.

Atomilaji merkitään numerolla 1. Aurinkokunnissa on siten 49 aineen päälajia: 7 atomilajia ja 42 molekyylilajia. Nämä merkitään seuraavalla tavalla: 43:1-7 (manifestaalimaailma), 44:1-7 (submanifestaalimaailma), jne. maailmaan 49:1-7 (fyysinen maailma).

³Molekyylilajit ovat koostuneet analogisesti kosmisten atomilajien kanssa. Tietty määrä manifestaaliatomeja (43:1) muodostaa 43:2-molekyylin, tietty määrä 43:2-molekyyleja muodostaa 43:3-molekyylin ja niin edelleen. Mitä alempi molekyylilaji sarjassa 43:2-7, sitä useampia 43-atomeja molekyyliin sisältyy. Vastaava pätee sarjaan 44:1-7; sarja 44:7 sisältää eniten 44-atomeja.

⁴Seuraavat määritelmät ovat ainoat esoteerisesti pysyvät: Atomit koostuvat ikiatomeista; mitä alempi atomilaji, sitä useampia ikiatomeja atomiin sisältyy. Molekyylit koostuvat atomeista; mitä

alempi molekyylilaji, sitä useampia atomeja molekyyliin sisältyy.

⁵Kuusi fyysistä molekyylilajia, 49:2-7, ovat saaneet erityiset nimitykset:

- (49:1 atominen)
- 49:2 subatominen
- 49:3 supereetterinen
- 49:4 eetterinen
- 49:5 kaasumainen
- 49:6 nestemäinen
- 49:7 kiinteä

⁶On tietämisen arvoista, että tieteen tuntemat atomit eivät ole varsinaisia fyysisiä atomeja, 49:1, vaan eetterisiä molekyyliä ("kemiallisia atomeja"), 49:4. Nykyisillä menetelmillä fyysinen tiede ei tule saavuttamaan todellista fyysistä atomia.

⁷Atomiaineella ja molekyyliaineella on erilainen rakenne ja tehtävä.

Näitä 49 atomiainetta on kaikkialla kosmoksessa, ja 48 ylifyysistä atomimaailmaa vievät siten saman tilan kuin fyysinen maailma, maailma 49.

⁸42 molekyyliainetta on vain aurinkokunnissa ja näissä ne ovat rajoittuneet planeettoihin ja aurinkoihin. Näiden pallojen välinen tila ei ole kuitenkaan tyhjä vaan koostuu atomiaineesta (1-49).

⁹Aurinko koostuu atomi- ja molekyyliaineesta.

Planeetat rakentuvat essentiaalisesta (46:2-7), kausaalis-mentaalista (47:2-7), emotionaalista (48:2-7) ja fyysisestä (49:2-7) molekyyliaineesta.

¹⁰Molekyyliaineet jokaisessa planeetassa muodostavat samakeskisiä palloja. Suurin pallo on 46:2-7, sen sisällä järjestyksessä 47:2-7, 48:2-7 ja 49:2-7, yhä pienemmät pallot toistensa sisällä. Korkeampi molekyyliaine lävistää kaikki alemmat

lajit, ja sen pallo ulottuu lisäksi hyvän matkaa alempien pallojen ulkopuolelle. Fyysisesti näkyvä pallo (49:5-7), meille näkyvä planeetta, on siten huomattavasti suuremman todellisen planeetan sisin, kiintein sydän. Analogia pienemmässä mittakaavassa on suhde ihmisen organismin ja hänen korkeampien verhojensa välillä. Nämä yhdessä muodostavat auran. Jokaisella planeetalla on "auransa".

¹¹Eräs auringon tehtävistä on muuntaa atomiaine molekyyliaineeksi. Me näemme vain sen alimman fyysisen molekyyliä, kaasuverhon (49:5).

3.10 Jotakin liikeaspektista

¹Kosmoksessa mikään ei ole paikallaan. Kaikki on liikkeessä, ja kaikki mikä liikkuu on ainetta. Liikeaspektiin kuuluvat kaikki tapahtumainkulut, kaikki prosessit, kaikki muutokset. Liikeilmaukset ovat myös voimaa, energiaa, värähtelyjä, ääntä ja valoa (väri mukaan luettuna).

²Hylozoikassa erotetaan kolme laadultaan eroavaa liikkeen syytä:

dynamis
aine-energia
tahto

³Ikiaineen dynaaminen energia, ikivoima dynamis on kaiken liikkeen alku, kaiken voiman lähde kosmoksessa. Dynamis luo ikiatomit ja ylläpitää niitä sekä antaa niille ominaisliikkeen ja luontaisen voiman.

⁴Dynamiksen vaikutus ikiatomeissa on voimavaikutuksen syy kaikessa koostuneessa aineessa. Mutta mitä koostuneempi aine on, sitä enemmän ikiatomeja ehkäisevät yhä karkeammat hiukkaset ja sitä heikommaksi jää siten voimavaikutus. Alimmassa, fyysisessä maailmassamme, jonka aine on karkeinta, liike pysähtyy melkein kokonaan. Sanomme, että aine on saavuttanut kiinteän olomuodon.

⁵Aine-energia on sama kuin liikkeessä oleva aine. Kaikki korkeammat ainelajit (atomilajit) ovat energiaa suhteessa alempiin. Tämä johtuu siitä, että kaikki aine on dynaamista ainetta ja korkeammalla aineella on tietenkin suurempi dynamiikka eli voimavaikutus alempiin.

⁶Atomifyysikot uskovat, että he hajottavat aineen immateriaaliseksi energiaksi, mutta hylozoikoiden mukaan näin ei tapahdu. Itse asiassa alemman aineen hiukkaset hajoavat lähinnä korkeamman ainelajin hienommiksi hiukkasiksi. Sellaisina fysiikka ei voi niitä todeta, vaan ne pujahtavat fyysisille kojeille ominaisten harvasilmäisten verkkojen läpi. Mutta niiden

suunnattoman paljon suurempi voimavaikutus on täysin mitattavissa, koska se vaikuttaa alempaan aineeseen, ja tästä johtuvat fyysikoiden erehdykset.

⁷Voimme käyttää aiempaa esimerkkiä hehkuva rautakappaleesta myös tässä. Säteilyenergia, jota hehkuva metalli luovuttaa, on ainetta eikä vähemmän aineellista kuin itse rautakappale. Kaikki energia on ainetta, ja ero niiden kahden välillä, joita fysiikka kutsuu aineeksi ja energiaksi on eri atomikoostumuksen ja siten eri liikesisällön omaavien aineiden eriasteinen dynamiikka.

⁸Tahto käsitellään luvussa 4.8.

3.11 Tila ja aika

¹Tila on ainetta. Kosmoksessa ei ole tyhjiöitä. Se, mikä vaikuttaa tyhjiöltä alempien ainemuotojen välillä, on täyttynyt asteittain yhä korkeammasta aineesta. Ja ikiatomit täyttävät kosmisen pallon kauttaaltaan.

²Jokainen atomiaineen laji on oma maailmansa, jolla on omanlaisensa tila. Alempien lajien tilat sisältyvät kaikkiin korkeampiin tiloihin. Sen vuoksi voidaan sanoa, että maailmalla 49 on kolme ulottuvuutta, että maailmalla 48 on neljä ulottuvuutta ja maailmalla 47 viisi ulottuvuutta. Korkeampien maailmojen yhä useammat ulottuvuudet ja vastaavien ainelajien kyky läpäistä kaikki

alemmat ainelajit, on sama suhde kahdella tavalla ilmaistuna. Tila on ainetta.

³Aika on sama kuin liike tai muutos. Kaikki ajanlasku on tapoja verrata eri tapahtumainkulkuja, muutoksia aineessa, toisiinsa. Ilman muutosta ei ole aikaa. Siksi ikiaine on ”ajan tuolla puolen”.

⁴Ajalla ei ole ulottuvuutta. Kuvitelma ajasta neljäntenä ”ulottuvuutena” johtuu kyvyttömyydestä pitää erillään aineellinen todellisuus ja matemaattinen konstruktio. Varmasti voi olla käytännöllistä asettaa kolme tavallista tilan ulottuvuutta sisältävään koordinaatistoon aika neljänneksi akseliksi. Mutta ajasta ei siten tule ulottuvuutta todellisessa maailmassa. Onhan mahdollista tehdä kaksiulotteisia koordinaatistoja, joissa aika on toinen ulottuvuus. Samalla logiikalla pitäisi siten voida väittää, että on vain kaksi ulottuvuutta, yksi ajassa ja yksi tilassa. Jo tämän tosiasian pitäisi riittää paljastamaan ajatusvirhe. Ulottuvuus käsite kuuluu tilaan ja siten aineaspektiin. Se ei voi kuulua aikaan eli liikeaspektiin. Jonkin muun väittäminen on yksinkertaisesti järjenvastaista. Neljäs

ulottuvuus, joka lävistää fyysisen maailman, on emotionaalimaailma, ei aika.

⁵Ajan ja tilan toisiinsa sekoittaminen on myös syynä niihin kiehtoviin mutta virheellisiin ideoihin, että aika voisi ”kulkea taaksepäin” ja että ajassa voitaisiin matkustaa eteen- ja taaksepäin ikään kuin jonkinlaisessa maisemassa sekä puuttua menneisiin ja tuleviin tapahtumiin. Tätä vastaan on olemassaolon perustava laki, syyn laki. Ilmeisesti tietämättömyys todellisuudesta on niin suuri, että kokeellisen kokemuksen puuttuessa nojaututaan virheellisiin analogioihin, jotka johtavat pois todellisuudesta.

⁶Syyn laki merkitsee, että kaikki tapahtuva on yhdistyneiden syiden vaikutusta. Molemmat parit, mennyt ja tuleva sekä syy ja vaikutus, kuuluvat erottamattomasti yhteen. Menneisyys ulottuu muuttuneine energioineen tulevaisuuteen, niin että nykyhetki on aina lähimmän menneisyyden ennalta määräämä ja välittömästi odotettavissa oleva on nykyhetken ennalta määräämä.

Yllä oleva teksti on Lars Adelskoghin *Selitys*-nimisen teoksen osa Kolme.
Copyright © Lars Adelskog 2011.